

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/123/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6419010230
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6419010230.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. v trestnej veci obžalovaného B. L., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 6. júla 2021 o odvolaní Okresného prokurátora Žiar nad Hronom proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/48/2019 z 4.11.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. sa z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/48/2019 z 4.11.2020 vo výroku o uloženom treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. o d s u d z u j e obžalovaného B. L., nar. XX.XX.XXXX v L., okres E. U. H., trvale bytom H. L., M. XXX/XX, podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l), Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., k trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Ostatné výroky napadnutého rozsudku zostávajú týmto rozhodnutím nedotknuté.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/48/2019 z 4.11.2020 bol obžalovaný B. L. uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v období od 23.03.2017 do 08.03.2018 pod zámienkou prísľubu vymazania záznamu v registri neplatičov a následného vybavenia pôžičky vylákal od C. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. č. XXX, T. T., finančnú hotovosť vo výške 1.506,- €, ktorá bola prevedená priamymi vkladmi na účet vedený v Prima banke číslo SK765600000001303453001, konkrétne v dňoch 23.03.2017, kedy bola zaslaná na uvedený účet suma vo výške 400,- €, dňa 31.03.2017 suma vo výške 150,- €, dňa 20.04.2017 suma vo výške 150,- €, dňa 02.05.2017 suma vo výške 150,- €, dňa 27.09.2017 suma vo výške 300,- €, dňa 11.12.2017 suma vo výške 220,- € a dňa 08.03.2018 suma vo výške 136,- €, čím poškodenej C. H. spôsobil škodu aj s poplatkami spolu vo výške 1.513,- €.

Za to okresný súd obžalovaného B. L. odsúdil podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l), n), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. v rámci povolenia podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody súd obžalovanému uložil povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom poškodenej C. H., vo výške 1 513 Eur.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. spolu s uložením súhrnného trestu okresný súd zrušil výrok o treste uloženom obžalovanému skorším trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza zo dňa 14.01.2019 sp. zn. 2T 139/2018, ktorým bol odsúdený pre pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona k spoločnému trestu odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 28 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. okresný súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej C. H., škodu vo výške 1 513 Eur.

Proti citovanému rozsudku podal dňa 5.11.2020 intervenujúci prokurátor odvolanie do výroku o treste v neprospech obžalovaného. V podanom odvolaní uviedol, že pri ukladaní trestu došlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona týkajúcich sa zásad ukladania trestov, čo bolo uvedené aj v podanom odpore voči pôvodne vydanému trestnému rozkazu. Podľa jeho názoru bol nesprávne uložený súhrnný trest a tiež podmienený trest odňatia slobody. Nemohol byť ukladaný podmienený trest a už vôbec nie súhrnný trest, pretože v danom prípade čo sa týka otázky mnohosti trestnej činnosti, v prípade obžalovaného nejde o súbeh trestných činov, ale o recidívu. Trestným rozkazom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 9T/89/16 zo dňa 23.12.2016, právoplatným dňa 10.01.2017, bol obžalovanému B. L. uložený podmienený trest odňatia slobody na 1 rok so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov, ktorá uplynula dňa 10.07.2018. Skutok, ktorý je predmetom podanej obžaloby č. k. 2Pv 424/18/6613-9, bol spáchaný v období od 23.03.2017 do 08.03.2018, teda v skúšobnej dobe právoplatne uloženého podmieneného odsúdenia. Na tejto skutočnosti nemení nič ani následný trestný rozkaz Okresného súdu Prievidza zo dňa 14.01.2019 sp. zn. 2T/139/18, ktorým bol obvinenému uložený spoločný podmienený trest odňatia slobody (ako vyplýva z odpisu RT, tento skutok spáchal dňa 01.01.2016). Ďalej poukázal, že pokiaľ sa v zmysle § 50 ods. 3 Tr. zák. doba, po ktorú viedol odsúdený v skúšobnej dobe riadny život na základe skôr vydaného a právoplatného rozhodnutia započítava aj do novourčenej skúšobnej doby uloženej súhrnným alebo spoločným trestom, potom aj spáchanie ďalšej trestnej činnosti počas jej plynutia, aj napriek následnému zrušeniu trestu v dôsledku ukladania nového - súhrnného trestu, je treba posudzovať ako spáchanie činu v takto novourčenej skúšobnej dobe. Je potrebné zvýrazniť, že obžalovaný sa len niekoľko týždňov po uložení podmieneného trestu odňatia slobody Okresným súdom Veľký Krtíš dopustil ďalšej úmyselnej trestnej činnosti, navyše rovnakej, pričom na toto predchádzajúce odsúdenie mu muselo byť zrejmé, že v prípade ďalšieho vybočenia zo spoločensky akceptovateľného správania, bude táto podmienka premenená, teda bude nariadený výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody. Akýkoľvek iný výklad (taký, že v skúšobnej dobe nebol, keďže výrok o treste bol neskorším rozsudkom zrušený) popiera nielen účel § 49 ods. 2 Tr. zák., ale aj § 49 ods. 1 Tr. zák. V tejto súvislosti uviedol, že prezentované závery vychádzajú z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/48/2016 zo dňa 14.07.2016, v ktorom bol riešený presne takýto istý prípad. Záverom navrhol, aby krajský súd zrušil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T 48/2019 zo dňa 04.11.2020 vo výroku o treste podľa §321 ods. 1 písm. d) Tr. por. a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie o ňom, prípadne aby sám rozhodol postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. s tým, že obžalovanému uloží primeraný trest zodpovedajúci ustanoveniam Trestného zákona.

Verejné zasadnutie krajského súdu o odvolaní obžalovaného B. Košíka sa vykonalo za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Trestného poriadku v jeho neprítomnosti.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol rozhodnúť v zmysle podaného odvolania okresného prokurátora.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. Tr. por. zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že obžalovaný B. Košík na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa konanom dňa 4.11.2020 v súlade s ustanovením § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne súd v súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Trestného poriadku postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku. Samosudca uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného prijal a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa obžalovaný priznal k spáchaniu skutku, sa nevykoná. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine ani v postupe súdu predchádzajúcom tomuto výroku, nezistil chyby odvolaním nevytýkané a odôvodňujúce podanie dovolania, preskúmal z podnetu podaného odvolania v zmysle § 317 ods.1 Tr. por. len výrok o uloženom treste.

Odvolací súd následne preskúmaval výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu dostatočne neprihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 34 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, čo malo za následok, že uložený trest je nezákonný, preto výrok o uloženom treste zrušil a rozhodol o treste sám.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 49 ods. 2 Trestného zákona ustanovenie odseku 1 sa nepoužije, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienene odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmienene prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že § 49 ods. 2 Tr. zák. limituje aplikáciu § 49 ods. 1 Tr. zák. v tom smere, že za splnenia tam uvedených kumulatívnych podmienok (obžalovaný spáchal úmyselný trestný čin v dobe jeho podmienene odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmienene prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody), vylučuje, aby súd opätovne výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil, hoci by na to aj dôvody uvedené v § 49 ods. 1 Tr. zák. existovali, teda zákon výslovne zakazuje obžalovanému opätovne podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody.

V prípade obžalovaného B. L. je zrejmé, že tento sa prejednávanej trestnej činnosti dopustil v období od 23.3.2017 do 8.3.2018, keď mu plynula skúšobná doba podmienene odsúdenia, keďže bol trestným rozkazom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 9T/89/2016 zo dňa 23.12.2016, právoplatný dňa 10.1.2017, odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok so skúšobnou dobou 18 mesiacov (do 10.7.2018). Pokiaľ ide o vydanie trestného rozkazu je potrebné poukázať, že podľa § 353 ods. 8 Tr. por. trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku. Účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, ak sa páchatel' po tomto momente dopustí ďalšej trestnej činnosti, nejedná sa o viacčinný súbeh podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., ale jeho konanie sa posudzuje ako trestnoprávna recidíva. Z uvedeného vyplýva, že uloženie súhrnného a ďalšieho podmienene trestu odňatia slobody obžalovanému B. L. zo strany okresného súdu, v tomto prípade nebolo správne. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že spomínaný trestný rozkaz bol vo výroku o treste bol zrušený trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/139/2018 zo dňa 14.1.2019 a obžalovanému bol uložený spoločný trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov so skúšobnou dobou 28 mesiacov.

Pokiaľ ide o ukládanie trestu, odvolací súd v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre správnu individualizáciu trestu, pričom vychádzal z účelu trestu v zmysle § 34 Tr. zák.. Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich

okolností. Odvolací súd u osoby obžalovaného zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., keďže sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Priťažujúce okolnosti u osoby obžalovaného v zmysle § 37 Tr. zák. nevzhladol. V prípade obžalovaného B. L. druh a výmera trestu boli stanovené zákonným ustanovením § 221 ods. 1 Tr. zák., umožňujúci obžalovanému uložiť trest odňatia slobody až na dva roky. Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Na základe modifikovanej trestnej sadzby obžalovanému hrozil trest odňatia slobody až na šesťnásť mesiacov. Po zhodnotení všetkých skutočností, ktoré majú význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery dospel odvolací súd k záveru, že z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie je primeraný a zákonu zodpovedajúci trest odňatia slobody v trvaní šiestich mesiacov. Keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, odvolací súd ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

S poukazom na zhora rozvedené dôvody senát krajského súdu rozhodol, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.